

**Справи “Гавриленко проти України”
(24596/02 Gavrilenko v. Ukraine),**

**“Дроботюк проти України”
(22219/02 Drobotyuk v. Ukraine),**

**“Лупандін проти України”
(70898/01 Lupandin v. Ukraine),**

**“Полонець проти України”
(39496/02 Polonets v. Ukraine),**

**“Трихліб проти України”
(58312/00 Trykhlіb v. Ukraine)**

У рішеннях, ухвалених 20 вересня 2005 року у справах *“Гавриленко проти України”*, *“Дроботюк проти України”*, *“Лупандін проти України”*, *“Полонець проти України”*, *“Трихліб проти України”*, Суд постановив, що:

у справі Полонця

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- було порушено ст. 13 Конвенції;
- було порушено ст. 1 Першого протоколу до Конвенції;

у справі Дроботюка

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції;
 - було порушено ст. 13 Конвенції;
- у справах Гавриленка, Лупандіна, Трихліба
- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити п. Гавриленку 2150 євро на відшкодування матеріальної, моральної шкоди і судових витрат, п. Дроботюку – 1 648 євро і 50 євро на відшкодування відповідно моральної шкоди і судових витрат, п. Лупандіну – 3000 євро як компенсацію моральної шкоди, п. Полонцю – 1360 євро і 165 євро на відшкодування відповідно моральної шкоди і судових витрат, п. Трихлібу – 2560 євро на компенсацію моральної шкоди.

Обставини справи

Усі заявники є громадянами України. Стосовно усіх були ухвалені судові рішення про стягнення з відповідних підприємств, працівниками яких вони були, заборгованостей із заробітної плати чи інших вчасно не виплачених належних заявникам сум. Щодо усіх рішень були розпочаті виконавчі провадження. Попри це, залежно від справи, упродовж від 2 років 10 місяців (справа Полонця) до 6 років 3 місяців (справа Лупандіна) судові рішення залишались невиконаними.

Зміст рішення Суду

Спираючись на ч. 1 ст. 6 Конвенції, заявники скаржились на невиконання упродовж тривалого строку судових рішень, ухвалених на їх користь. Окремі заявники стверджували про порушення ст. 13 Конвенції. П. Полонець також скаржився на порушення його права на мирне володіння майном, закріпленого ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Виходячи зі свого прецедентного права, Суд дійшов висновку, що держава, не виконуючи судові рішення протягом понад 4 роки та 4 місяці у справі Гавриленка, 6 років у справі Дроботюка, 6 років і 3 місяців у справі Лупандіна, 2 років і 10 місяців у справі

Полонця, 5 років і 4 місяців у справі Трихліба, істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції корисного значення для них. Тому мало місце порушення цієї статті.

Стосовно скарг п. Полонця та п. Дроботюка на порушення ст. 13 Конвенції Суд зауважив, що причиною невиконання судових рішень на їх користь були не порушення з боку державних виконавців, а невжиття державою необхідних бюджетних чи законодавчих заходів.

Відтак, спираючись на свої прецедентні положення стосовно застосування цієї статті до аналогічних справ, Суд вказав, що у заявників не було ефективних засобів правового захисту для компенсації шкоди, заподіяної затримкою виконання судових рішень на їхню користь. Тому мало місце порушення ст. 13 Конвенції.

Розглянувши скаргу п. Полонця щодо порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції, Суд вказав, що держава, не виконуючи упродовж 2 років і 10 місяців судове рішення на користь заявника, перешкоджала йому отримати гроші, на які він мав право. Відтак Суд постановив про порушення цієї статті Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.